

Det, jeg siger til Enhedslisten – uden at være fodslæbende – er blot, at resultatet af at provokere et land for meget, kan blive, at det lukker af, og så har vi opnået lige præcis det modsatte af det, vi ville. Det er det, der er min pointe.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige til hr. Jens Hald Madsen, at det vil altså ikke lykkes ham at få os til at sluge mad-dingen: Han får ikke en generaldebat om EU under det her punkt – jeg må desværre skuffe hr. Jens Hald Madsen med hensyn til det spørgsmål – den tager vi en anden dag og med største fornøjelse.

Det, vi har spurgt om, er jo ganske enkelt: Er det af hensyn til menneskerettighedssituationen i Algeriet f.eks. klogt og fornuftigt at indgå en associeringsaftale nu? Og hvis man vil indgå en sådan associeringsaftale, stiller man så nogle konkrete betingelser, eller forærer man bare det hele væk og blåstempler dermed regimet?

Det er sådanne spørgsmål, vi ønsker en seriøs og konkret debat om her i Folketingssalen.

Og hr. Jens Hald Madsen kan vel ikke være blevet så underdanig over for EU, at han ikke længere mener, at vi skal diskutere sådanne spørgsmål her i Folketinget, inden der træffes afgørelse om dem i EU? Men det er måske også en provokation, hvis vi overhovedet tillader os at sige et pip i EU?

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

Jeg synes oprigtig talt, der er grund til at takke Enhedslisten, fordi Enhedslisten har stillet denne forespørgsel i dag, for jeg mener, at det i allerhøjeste grad er relevant for et demokratisk land som Danmark at tage en sådan temadebat.

Jeg synes også, det skal nævnes her, at man i Europarådets parlamentariske forsamling i sidste uge anerkendte, at Danmark har denne debat, og ligefrem opfordrede andre lande til i den kommende tid at tage præcis den samme temadebat om forholdene i Algeriet.

Situationen i Algeriet er jo helt uholdbar, og det har den været i alt for lang tid: Mellem 65.000 og 80.000 mennesker er blevet myrdet i de 6 år, hvor konflikten foreløbig er foregået. Og vi hører i perioder næsten daglig om grusomheder: om dyriske mordere, der skærer hal-sen over på kvinder og mænd og på gamle og spædbørn, og grufuldhederne er af en karakter, som gør det svært overhovedet at tale om dem.

Men ikke at tale om dem er kujonens svar, og det må ikke være verdenssamfundets.

Styret i Algeriet forsøger på alle måder at frabede sig europæisk indblanding, og det forsøger at skabe det indtryk, at menneskerettighedsovertrædelserne i landet skal betragtes som interne forhold. Men sådan hænger verden af i dag ikke sammen. Overtrædelser af menneskerettighederne er et internationalt tema. Det er jo præcis, hvad landene har tilsluttet sig i FN.

Hvad er det, Algeriet og dets præsident, Lamine Zeroual, forsøger at skjule? Hvorfor ønsker landet ikke at blive kigget i kortene? Er det, fordi regeringens sikkerhedsstyrker under massakrerne sætter kikkerten for det blinde øje?

Så længe Algeriet ikke ønsker en åben og ærlig dialog om myrderierne, vil tvivlen i de europæiske hjerter nage med rette.

For verdenssamfundet er det nu af største vigtighed at få etableret en sådan udvikling, at disse myrderier standses.

Men en politisk dialog med styret i Algeriet må under alle omstændigheder opretholdes, herunder drøftelser om et teknisk bistandsprogram og om træningstilbud, naturligvis med betingelser, der muliggør et stop for flere drab samt anholdelser og strafforfølgelser af de ansvarlige.

Og vi må fortsat støtte EU-initiativerne over for Algeriet, samtidig med at vi kun kan opfordre den arabiske verden til at deltage i disse bestræbelser.

I fortsættelse af den førnævnte Europarådsdebat mener jeg, at vi må fremsætte en kraftig opfordring til den algeriske regering, som går ud på at tillade FN-besøg, at lade medier og NGO'er komme ind i landet og ikke mindst at indlede den helt nødvendige dialog med alle politiske kræfter i Algeriet. Og det føler vi at det forslag til vedtagelse, som der nu ser ud til at være et flertal for, tager højde for, og vi tror, det er utrolig vigtigt, at et land som Danmark vedtager det på tværs af partiskel.

Og selv om jeg godt kan høre, at der er en lille smule divergens med Enhedslisten, sikkert ud fra et oprigtigt ønske om at presse på så hårdt som muligt, vil jeg alligevel opfordre Enhedslisten til at spørge i Enhedslistens politibureau – hvis jeg må bruge det udtryk – om det ikke var værd at indkassere den gevinst, som det trods alt ville være set både med Algeriet øjne og med det internationale samfunds øjne, hvis Enhedslisten sagde: Godt, så kom vi hertil. Vi stemmer for det forslag. For det ville være